De dragoste

– Iubitule! exclamă Regina.

– Poftim? tresări Regele, ostentativ îndatoritor, dar Regina se încruntă, căci îi observase ochii spăimoşi înainte ca el să îşi coboare pleoapele inflamate. Deşi convieţuiau de trei ani, încă nu reuşise să se obişnuiască cu temperaturile scăzute care constituiau pentru soţia lui o adevărată desfătare.

– Iubitule..., repetă ea, răspicat, aproape silabisind.

– Da, scumpa mea, făcu el, mieros, dar evident preocupat să studieze firul lung şi alb care se lăfăia, alături de jilţul ei, pe mocheta pufoasă, ruginie.

– Asta voiam să spun, surâse ea, urmărindu-i privirea. Că năpârlesc. E prima zi a perioadei fertile. Adică e timpul să avem urmaşi. Urmaşi, înţelegeţi, sire?

Regele sări ca ars.

– Doamnă, atât contractul de alianţă cât şi cel matrimonial stipulează însămânţarea artificială, spuse, sperând că vorbea cu demnitate. Medicul Curţii e întotdeauna pregătit să vă ajute, adăugă, după o scurtă pauză, arătând, cu un gest larg, către uşă.

– Sire, ripostă ea, indignată, doar ştiţi că religia mea interzice...

– Despre religie nu se pomeneşte nicăieri, oftă Regele, dar am aflat că, oriunde în lumea civilizată, situaţiile similare se rezolvă renunţând la vechile superstiţii idioate...

– Ia te uită! se zbârli Regina. Va să zică, sire, v-aţi informat! Şi încă fără ştirea mea! Ce spun contractele despre asta?

– Uite ce e, doamnă, zise Regele, cu groaza tremurându-i în glas şi înghesuindu-se într-un colţ ca să evite atingerea ei drăgăstoasă, ştiu că trebuie să avem urmaşi, că trebuie, conform uzanţelor de pe toate planetele Federaţiei pe care două specii inteligente îşi dispută supremaţia, să facilităm apariţia unei specii hibrid, cea a noilor stăpâni. Dar mai ştiu şi că organele noastre sexuale nu sunt compatibile şi că însămânţarea artificială e singura cale care respectă Drepturile Raţionalilor, pentru că noi, ihomii, nu putem fi de acord cu...

– Cu asta, nu-i aşa? rânji Regina, reuşind să cuprindă în laba ei pufoasă trupul firav al Regelui înfricoşat.

El se zbătu cu disperare, chiţcăind îndelung, şi ea salivă, excitată, recunoscând aşa-numitul ţipăt al ihomului muribund. Şi apucă să vadă ochii lui pleznind de spaimă înainte de a-i reteza capul dintr-o singură muşcătură.

– Noi, alegonii, am considerat întotdeauna capul de ihom o delicatesă, spuse, încă ronţăind, adresându-se trupului celui care-i fusese soţ, după ce îl lăsase să-i cadă la picioare. Fireşte, continuă, privindu-i atentă ultimele zvârcoliri, religia ne interzice până şi plăcerea asta măruntă!... O veche superstiţie idioată, adăugă, râgâind, pe care am nesocotit-o, aşa cum se procedează oriunde în lumea civilizată! Ce-mi pasă mie că, acum nu ştiu câte milenii, nişte alegone ignorante s-au speriat pricepând că, la trei luni după o astfel de gustare, zămislesc pocitanii? Eu ştiu că-i vorba doar de drăgălaşii pui hibrid, la fel de reuşiţi ca cei cu care m-ar blagoslovi chinul şi umilinţa însămânţării artificiale!